

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 174/2012-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. apríla 2012 predbežne prerokoval sťažnosť I. M., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 2 a 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 1 T 79/09-224 z 2. novembra 2009 a uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 2 To 7/10 z 11. februára 2010, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. M. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 27. marca 2012 doručené podanie I. M., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody (ďalej len „sťažovateľ“), ktoré podľa obsahu možno kvalifikovať ako sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ktorou namieta porušenie svojho základného

práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 2 a 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) č. k. 1 T 79/09-224 z 2. novembra 2009 a uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 To 7/10 z 11. februára 2010.

Zo sťažnosti a z priloženej dokumentácie vyplýva, že sťažovateľ bol označeným rozsudkom okresného súdu uznaný za vinného z pokračovacieho prečinu vyhrážania podľa § 360 ods. 1 a 2 písm. a) a b) Trestného zákona závažnejším spôsobom konania podľa § 138 písm. d) Trestného zákona na chránenej osobe podľa § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona a prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 a 2 písm. b) Trestného zákona a odsúdený na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní dvoch rokov a šiestich mesiacov. Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd namietaným uznesením tak, že odvolanie zamietol.

Sťažovateľ popisuje priebeh dokazovania v jeho trestnej veci v konaní pred okresným súdom a v tejto súvislosti tvrdí, že vykonané dôkazy „*nedokazujú spáchanie skutkov*“, viaceré z dôkazov podľa jeho názoru „*neboli vykonané zákonným spôsobom*“, pričom „*niektoré dôkazy, ktoré som navrhol vykonať – vykonané neboli*“. Na tomto základe sťažovateľ konštatuje, že „*čo mi bolo kladené za vinu som sa nedopustil*“, a od ústavného súdu žiada, aby zabezpečil nápravu „*v tomto protizákonnom konaní súdov prvého a druhého stupňa, resp. zrušiť napadnuté rozhodnutia následne v plnom rozsahu oslobodiť a prepustiť z neľudských podmienok výkonu trestu odňatia slobody...*“.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Sťažovateľ namieta sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 27. marca 2012 porušenie svojich práv podľa ústavy a dohovoru rozsudkom okresného súdu č. k. 1 T 79/09-224 z 2. novembra 2009 a uznesením krajského súdu sp. zn. 2 To 7/10 z 11. februára 2010, ktoré podľa zistenia ústavného súdu nadobudli právoplatnosť 11. februára 2010. Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ doručil svoju sťažnosť ústavnému súdu zjavne po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa s ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. apríla 2012